

D ů v o d y:

Obžaloba vinila obžalovanou, že se dopustila zločinu podílnictví na krádeži tím, že ukrývala kradené kuřivo a že jí z celkové hodnoty věci bylo známo, že krádež byla spáchána způsobem zločinným. Rozsudek zjistil, že obžalovaná koupila od Otomara S-a pět krabic cigaret po 52 K za 100 kusů, že tyto cigarety pocházely z krádeže, spáchané Otomarem S-em a Janem L-em, nenabyl však přesvědčení o tom, že by obžalovaná byla bývala tato okolnost známa v době, kdy cigaret nabyla. Zjistil však dále, že obžalovaná popřela, že má cigarety v držení a nevydala jich ani potom, když jí četnický strážmistr sdělil, že cigarety, které od Otomara S-a koupila, jsou kradené, až jí bylo pohroženo domovní prohlídkou. Soud neshledal ani v tomto jednání obžalované ukrývání, trestné dle § 185 tr. z., vysloviv, že obžalovaná nejednala ze zlého úmyslu, nýbrž z obavy, by na sebe neuvalila důchodkové trestní vyšetřování, poněvadž koupené cigarety pocházejí z ciziny. Státní zastupitelství vytýká právem tomuto výroku zmatečnost dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Právní omyl nalézacího soudu záleží v tom, že přehlédl, že ke skutkové podstatě zločinu podílnictví na krádeži po stránce subjektivní stačí, by pachatel věděl, že věc, kterou ukrývá nebo na sebe převádí, pochází z krádeže. Dalšího úmyslu, nanejmé ziskuchtivého, se nevyhledává. Poněvadž pak rozsudek sám nepřímo vyslovuje, že obžalovaná byla si po sdělení četnického strážmistra vědoma, že drží, ukrývá věc kradenou, nelze vylučovati subjektivní stránku skutkové podstaty poukazem na pohnutku jejího jednání. Chtěl-li však soud nalézací svým výrokem, že chybí na straně obžalované zlý úmysl, říci, že obžalovaná jednala z neodolatelného donucení, že jest zde důvod vylučující trestnost dle § 2 g) tr. z., byl také tím porušen zákon, poněvadž obžalovaná se dostala do tvrzeného stavu nouze svou vlastní vinou, tím, že koupila kuřivo u osoby, k prodeji neoprávněné, způsobem přičicím se trestnímu zákonu důchodkovému, a nemohla by se tudíž důvodně odvolávat na beztrestnost dle § 2 lit. g) tr. z.

Čís. 291.

Nesprávnost předsedova resumé není důvodem zmatečnosti dle § 344 čís. 8 tr. ř.

106 I 1155/21

(Rozh. ze dne 26. října 1920, Kr I 501/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl dle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. z. na rok 1878 již v zasedání neveřejném zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Jičíně ze dne 15. června 1920, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečná stížnost obžalovaného uplatňuje číselně zmatečný důvod § 344 čís. 8 tr. ř., poněvadž prý předseda dal porotcům nesprávné poučení, klada ve svém resumé obzvláštní důraz na to, že obžalovaný schopen

byl, přičítanou mu krádež spáchat, protože byl již pro zločin krádeže trestán. Než, nehledíc k tomu, že stěžovatelem tvrzený výrok předsedův není protokolem o porotním přelíčení zjištěn a nemá tudíž soud zrušovací vůbec podkladu pro rozhodnutí o tvrzené zmatečnosti, ohrožuje § 344 čís. 8 tr. ř. zmatečností toliko nesprávně právní poučení porotců předsedou, při čemž citované v zákoně §§ 325 a 327 tr. ř. určují, jaké právní poučení má zákon na zřeteli. Tak zv. resumé, totiž souhrn podstatných výsledků přelíčení ve vývodech předsedových a krátké uvedení důkazů ve prospěch obžalovaného a proti němu svědčících, jež taktéž § 325 tr. ř. předpisuje, není předmětem uvedeného zmatečného důvodu. Jen do oboru tohoto uvedení důkazů možno však zařaditi poukaz předsedův na předchozí potrestání obžalovaného pro krádež, jež projevuje způsobilost ku spáchání přítomné krádeže. Že by byl dal předseda porotcům nesprávné právní poučení, stěžovatel sám netvrdí; jen tímto tvrzením byl by však ve skutečnosti opodstatněn číselně uvedený důvod zmatečnosti.

Čís. 292.

Nálezem ve smyslu § 244, pokud se týče § 314 odstavec třetí tr. ř. jest pouze nález vrchního zemského soudu o námitkách proti obžalovacímu spisu, nikoli též usnesení radní komory, pokud se týče vrchního zemského soudu (§ 114 tr. ř.) o vyloučení některé ze souvisejících trestních věcí ze společného řízení.

Přítomnost menšího počtu než 30 porotců (§ 306 tr. ř.) není důvodem zmatečnosti, nestalo-li se přes to, šetříc práva odmítacího, obsazení lavičky porotců nemožným.

(Rozh. ze dne 26. října 1920, Kr I 737/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl dle § 4 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. z. na rok 1878 již v zasedání neveřejném zmatečnou stížnost Jindřicha K. a Antonína P. do rozsudku krajského jakožto porotního soudu v Plzni ze dne 26. července 1920, jímž uznáni byli vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a, c, 179 tr. z.

Důvody:

Dle § 314 tr. ř. (ve stížnosti rovněž uváděný § 244 tr. ř. nepřichází tu v počet, poněvadž jde o případ porotní) má arcí předseda po přísaze porotců a vyvolání svědků a znaleců pod sankcí zmatečnosti dáti přečísti spis obžalovací a také případný nález, dle něhož odpadá některý bod obžaloby. Odpadnouti může některý bod obžaloby pouze nálezem vrchního soudu zemského ve smyslu § 213 odst. 1 a 2 tr. ř. o podaných námitkách proti spisu obžalovacímu. Pouze tento nález může býti tedy míněn svrchu zmíněným předpisem § 314 tr. ř. V případě přítomném námitky proti spisu obžalovacímu nikým z obžalovaných podány nebyly a nedošlo proto ani k nálezu, o jakém shora byla řeč, nemohl tedy ani nález takový býti při hlavním přelíčení porotním přečten a nedostává se proto podmínek pro